

paa anden Maade, og der kan derfor være naturlig Anledning for de større selvstændige Landejendomme til at slutte sig sammen i en særlig Kreditforening. Fra Begyndelsen af var det jo Tanken, at det skulde være Ejendomme med en betydelig større Minimumsgrænse. Nu er der sat 5 Edr. Hartkorn, og naar man nu er gaaet ned dertil, kan jeg forstaa det, idet ogsaa en Del Landejendomme paa 5 Edr. Hartkorn høre til samme Klasse som den, jeg henviser til, der under Begivenhedernes Gang dog omtrent ville være stillede under lige Forhold som de noget større Ejendomme. Jeg maa gøre opmærksom paa, at om end her paa Sjælland en Gaard paa 5 Edr. Hartkorn er en lille Bondegaard, er det ikke Tilfældet i Sylland, hvor der er mangen en Bondegaard, som kun har 2—3 Edr. Hartkorn, og hvor altsaa en Bondegaard paa 5 Edr. Hartkorn hører til de store. Jeg skal altsaa for mit personlige Vedkommende anbefale Lovforslaget, og jeg skal mod de mange Indvendinger, der gøres derimod, særlig fremhæve, at efter at Sagen har været Genstand for saa grundig og udtømmende Drøftelse i Landstinget, forekommer det mig ikke at være heldigt, om man her vil være altså ivrig efter at fremtalde Forandringer i Lovforslaget.

Judenrigsministeren (Jungerslev):

Der har ikke været nogen som helst Tvivl om den Stilling, som de nu bestaaende Kreditforeninger ønske skal indtages til dette Lovforslag; thi der er i dette Efteraar vedtaget en Resolution af Repræsentanter og Direktører for Kreditforeninger, og den er tilsendt mig med en udførlig trykt Motivering. Jeg antager, at denne trykte Motivering er noget, jeg skal beholde for mig selv, men selve Resolutionen er offentliggjort i Bladene og tilhører altsaa Offentligheden. Jeg anser mig derfor for berettiget til at oplæse den. Jeg tror, at den vil illustrere den Stilling, Landkreditforeninger ville indtage, og jeg tror, at denne Stilling er bekræftet ved den Stilling, de tre første ærede Talere i Dag have indtaget — det er jo ingen Hemmelighed, at de alle tre ere Repræsentanter, hver i sin Landkreditforening. Udtalelsen lyder saaledes: „De forsamlede Repræsentanter og Direktører for alle de bestaaende Landkreditforeninger udtale som deres Overbevisning, at en Landkreditforening som den, der omhandles i det i Landstingets Session 1891—92 behandlede Lovforslag, ikke blot er usødvendig, naar der gives de bestaaende Foreninger Afgang til ogsaa at hve uamortisable Laan, men endog gennem den derved

skabte Konkurrence let ville kunne medføre for den offentlige Kredit mindre ønskelige Resultater. Der turde derhos ogsaa være Fare for, at det, efter at der var givet Til-ladelse til en saadan Kreditforenings Dan-nelse, vilde blive vanskeligt at nægte Til-ladelse til Dannelse af endnu flere konkur-rerende Foreninger, hvis Tilblivelse ikke var begrundet i en til Stede værende Trang for enkelte særlige Arter af Ejendomme.“ — Stillingen er altsaa den, at samtlige Land-kreditforeningers Bestyrelser, Repræsentanter og Direktører, hvad de nu benævnes, fra-raade bestemt at komme med et Lovforslag om en ny Kreditforening og at optage det i Landstinget vedtagne Lovforslag, og hævde, at naar man blot vil give de nu bestaaende Kreditforeninger de Begunstigelser, som fin-des i dette Lovforslag, og lade være at komme med en ny Kreditforening, saa er al Ting godt, saa kunne vi komme igennem, saa skal det nok komme til at gaa, som det har været ønsket, saa skulle Forbedringer komme. Det kan jo være et meget naturligt Standpunkt, men over for dette Stand-punkt maa det være min Skyldighed at sige, hvorfor Regeringen nødvendig maatte fremjætte Lovforslaget, uagtet denne Hen-vendelse er kommen. Det er jo ingen Sag at sige, at der er en Del godt i dette Lov-Lovforslag, lad os saa sat i dette gode; men den Kreditforening, hvorfor det er bestemt, ville vi ikke vide noget af. Man maa jo erindre, at dette Lovforslag fremkom efter Ønske af Folk, der ville danne en ny Kreditforening, og at det er blevet vedtaget i Landstinget. Hovedbestemmelsen i Lovforslaget er den, at der skal dannes en ny Kreditforening, og subsidiært bestemmer det, at Begunstigelserne skulle kunne udvides til de bestaaende Kredi-tforeninger. Nu vil man, at Ministeren skal slaa den Bolte at indskrænke Lovfor-slaget til denne sidste Bestemmelse, men ignorere det Øjemed, hvori Lovforslaget op-rindelig er fremtkommet. Jeg tror ikke, at det er vel tænkeligt, at man kan staa paa det Standpunkt. Jeg anerkender, at de tre nævnte Talere efter den Stilling, de indtog i Dag, have været forsigtigere end deres Kolleger, som de have arbejdet sammen med, thi de have ikke nægtet, at Lovet maa gennemføres, men de stille blot nogle Betin-gelser for den. Om disse Betingelser vilde være passende, om der kan være Tale om at gennemføre dem, skal jeg ikke udtale mig nærmere om i Øjeblikket; det vil jo vise sig, hvilke Ændringsforslag de ville stille. Sagen kommer vel til Udvalg, og saa kan man jo nærmere tale om Bilsaarene. Jeg